

Ti spomini so se vso pot živo pletli pred Ivanovimi očmi. Kakor da se je vse zgodilo včeraj in ne pred leti. Kakor da ni medtem hodil z mojstrom od vasi do vasi in se je po letih zgodilo, da je mojster pogledal njegovo delo in ni več našel pogrška na njem. In kakor da je bilo včeraj, ko je šel preko mojstra in je znal upodobiti slednjo mišico in slednji gib in položaj, ki ga je z bistrim očesom opazil in ujel v svoj spomin, bolj nego mojster sam...

Bile so vesele te misli, da je poskočil ob njih, kokoš pa je zakokodakala in mu skoraj skočila iz rok.

Nato se je z grenkobo prikradla druga misel vanj. Misel na bridkost, ko je iz tuje vasi z bolečo dušo opolnoči ušel. In je videl župnikov obraz pred seboj: »Ali velik človek, ali potep?« Odpodil je to misel; prenadležna in pregrenka mu je bila...

Gospod Jakob je sedel v utici pred župniščem. Baš je bil odmolil brevir in obstal po zadnjem očenašu s sklenjenimi rokami in gledal v malo vremensko hišico, v kateri mu je rdečkast možic napovedoval nestalno vreme. Kot da ima živo bitje pred seboj, je veselo prigovarjal:

»Le pomakni se iz hišice in daj nam solnca! Kaj stojiš na pragu in ne veš, ali bi ali ne bi? Pojdi izpod strehe, ljudem v veselje, ker bi radi delali; že Francozov imamo zadosti, kaj nam je treba še dežja odveč! Zgani se! Zapleši in ne cincaj mi!«

Ivan ga je slišal in vstopil, župnik se je dvignil in mu šel nasproti:

»Glej ga! Tak graparski obraz imaš, da se ne skriješ, četudi si gosposki in bled. Kaj pa to kuro nosiš s seboj?«

»Vam v zahvalo...« je jecljal Ivan.

»V kakšno zahvalo pa? V kuhinjo jo nesi; skupaj jo bova pojedla, prej te ne izpustim.«

Pri vinu in kruhu je moral Ivan natančno pripovedovati, kod je hodil, kaj je delal in kaj pravi stari mojster štravs. Gospod Jakob je lovil slednjo besedo v oči in v usta; tako neprestano ga je zrl, da se je Ivanu zdelo, da ga gleda skozi oči v dušo, zato mu jih je pričel umikati.

»Ti si žalosten,« mu je dejal župnik čez nekaj časa.

Ivan se je zdrznil, zatajil žalost in se grenko nasmehnil, da bi dokazal veselje.

Pogovor je iznova nanesel na mojstra Štravs, ki ga je Ivan hvalil, kar je gospodu Jakobu zelo ugajalo, vendar je dejal:

»Tudi jaz ga imam rad, le premalo duše je v njegovem dletu. Veš, duše, ki bi te zgrabila in bi te prepričevala brez barv in oblik. Njegovi svetniki so bolj ljudje ko svetniki.«

Ivan je gledal v zguban obraz, ki je bil bel ko platno, in ni dejal ničesar.

Župnik je zamahnil z roko: »To je treba imeti, če tega nimaš, je vse zaman, če si se učil.«

Ivan je še vedno molčal; kakor da je gospod Jakob razumel njegov molk, je pogledal v stran. Čez nekaj časa ga je vprašal:

»Ali ostaneš doma?«

»Ne za vedno, za koliko časa, ne vem.«

»Če hočeš pokazati, kaj znaš, dobiš delo.«

Ivan se ni upal odreči, dasi ga je obšla tiha groza.

»Svetega Boštjana nam boš naredil. A ne takega, kot stoji nad vrati vaše hiše,« se je smejal župnik.

Smejale se je tudi Ivan; zrl je v župnikov obraz in opazil, kako se iz slednje poteze izraža celotna duša. »Saj znam brati,« je pomislil. »Njega bi izrezal, kot sem Uršulo — le svetega Boštjana me je strah...«

»Glej, da boš delo dobro opravil! Tebe bomo sodili ostreje, ker si domačin.«

»Že sem ga enkrat upodobil,« je dejal, da kaj reče.

Imel je v mislih soho, ki je ležala v podstrešju kje, če je niso vrgli na ogenj.

(Dalje)

Tiha pesem

Anton Ocvirk

Ne hodi v veter.
Dež na mesto lije,
na polje in setev.
V meni po tebi vpije.

Če bi stopil na cesto,
groza bi me prevpila.
Videla sem žalostno nevesto —
Bolest je razpela krila.

V mrtvi popoldan pesem
nevidna roka na strune poje:
— Tiho ti rožo, draga, nesem.
Kako v vetru in dežju tesno je.